

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 341/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného K U B | A K s. r. o., Werferova 1, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/5/2025 z 28. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o odmietnutí dovolania označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na Okresnom súde Košice-okolie prebiehalo pod sp. zn. 12D/476/2016 konanie o dodatočnom prejednaní dedičstva po poručiťovi [REDACTED] (otec sťažovateľa). Dedičmi zo zákona v prvej dedičskej skupine boli sťažovateľ a jeho súrodenci [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Do aktív dedičstva okresný súd pojal nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom konaní vedených na okresnom súde pod sp. zn. 14C/82/2009 a sp. zn. 14C/205/2006. Z verejne dostupného zdroja (www.nsud.sk) a vlastnej rozhodovacej činnosti (II. ÚS 169/2021) ústavný súd zistil, že išlo o konania o určenie, že sporné nehnuteľnosti (ktoré mal údajne poručiťel v roku 1980 ústnou darovacou zmluvou darovať výlučne sťažovateľovi) patria do dedičstva po poručiťovi.

3. Okresný súd uznesením z 8. októbra 2021 vyporiadal dedičstvo medzi dedičmi tak, že spoločné nehnuteľnosti podľa zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 97/2013 Z. z.“), zapísané na [REDAKOVANÉ], katastrálne územie Valaliky, obec Valaliky, okres Košice-okolie nadobúdajú všetci šiesti dedičia každý v podiele [REDAKOVANÉ] s tým, že nedôjde k drobeniu vlastníckeho podielu, lebo všetci dedičia sú spoluvlastníkmi na tomto liste vlastníctva pod poradovými č. [REDAKOVANÉ]. Zároveň uviedol, že mu neprináleží prešetrovať správnosť zápisu katastra, či ide o spoločnú nehnuteľnosť.

3.1. Keďže nehnuteľnosti zapísané na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], katastrálne územie Barca, obec Košice Barca, okres Košice tvoria poľnohospodársku pôdu nachádzajúcu sa mimo zastavaného územia obce a vzťahuje sa na ne zákaz drobenia poľnohospodárskej pôdy, súd nemohol potvrdiť vlastnícke právo dedičom podľa ich podielov, ale spoluvlastnícke podiely vyporiadal tak, aby ich nadobudli dedičia vykonávajúci poľnohospodársku činnosť, a to sťažovateľ [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]), s tým, že majú povinnosť v prípade odpredaja, prijatia peňažnej odplaty za ich prevod alebo užívanie vyplatiť peňažnú odplatu prípadne všeobecnú cenu ostatným dedičom, každému v 1/6. Okresný súd pritom bral do úvahy, aby každý z nich dostal približne rovnakú výmeru. Gramatickým výkladom § 23 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/1995 Z. z.“) dospel k záveru o možnosti vyporiadať spoluvlastnícke podiely poručiť a aj medzi viacerých dedičov, ktorí sa zaoberajú poľnohospodárstvom.

3.2. Spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam zapísaným na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] katastrálne územie Barca, obec Košice Barca, okres Košice IV, ktoré netvoria poľnohospodársku pôdu, nadobudli všetci dedičia podľa dedičských podielov.

4. V odvolaní proti tomuto uzneseniu sťažovateľ namietal formálne a účelové zapísanie iného dediča do evidencie samostatne hospodáriacich roľníkov, že nehnuteľnosť zapísaná na [REDAKOVANÉ] v skutočnosti nie je spoločnou nehnuteľnosťou, nesprávnu aplikáciu zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 181/1995 Z. z.“), ktorý stratil účinnosť, a napokon nesprávny predmet dedičského konania, keďže on je evidovaný ako vlastník sporných nehnuteľností. Odvolanie podali aj ostatní dedičia.

5. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 2CoD/9/2021 zo 4. augusta 2022 odvolaním napadnuté uznesenie potvrdil. So zohľadnením zákazu drobenia pozemkov okresným súdom sa krajský súd stotožnil. Okresnému súdu vytkol aplikáciu zrušeného zákona č. 181/1995 Z. z., ktorý bol nahradený zákonom č. 97/2013 Z. z., čo však nič nemení na závere, že sporná nehnuteľnosť je na [REDAKOVANÉ] evidovaná ako spoločná. Okresný súd zohľadnil zákonný zákaz drobenia pozemkov tak, aby ich výmera nebola menšia ako 2 000 m² (podľa právneho stavu v znení účinnom v čase vydania uznesenia okresného súdu, pozn.). Námietku sťažovateľa o účelovom konaní dedičky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vyhodnotil ako hypotetickú, nepreukázanú relevantnými skutočnosťami.

6. Sťažovateľ v dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), namietal nedostatočné odôvodnenia potvrdzujúceho uznesenia, keďže krajský súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou, že najlepšie predpoklady na riadne obhospodarovanie pôdy okresný súd vyhodnotil iba na základe formálneho zápisu v evidencii,

o neexistencii pozemkového spoločenstva, aplikácii zrušeného právneho predpisu, následnej absencii postupu podľa § 382 CSP. Uviedol, že na základe vyporiadania dedičstva vznikli spoluvlastnícke podiely vo výmere 764 m² napriek zákazu drobenia. Namietal nevykonanie všetkých potrebných dôkazov, čo malo za následok nesprávne skutkové zistenia (čo sa týka vykonávania dôkazu – osvedčenia o dedičstve), pri posudzovaní kto z dedičov má najlepšie predpoklady na obhospodarovanie poľnohospodárskych pozemkov mali súdy postupovať podľa § 35 a § 36 Civilného mimosporového poriadku. Ďalej namietal neexistenciu právneho základu pre rozhodnutie o povinnosti nadobúdateľa pozemku vyporiadať sa s ostatnými dedičmi a evidenciu sťažovateľa ako vlastníka sporných nehnuteľností.

7. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol napadnutým uznesením ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti spochybňuje formalistický prístup najvyššieho súdu a opakuje, že súdy sa nevysporiadali s jeho argumentáciou (svoje rozhodnutia teda nedostatočne odôvodnili), porušili jeho právo podieľať sa na dokazovaní a rozhodli arbitrárne (vnútorné rozpory rozhodnutí). Najvyšší súd tieto jeho námietky neposúdil ako procesné vady, ale vyhodnotil ich iba ako nesúhlas s právnymi závermi krajského súdu, čím sa vyhol ich vecnému preskúmaniu. Sťažovateľovi tak bola odňatá možnosť dosiahnuť preskúmanie tvrdených zásahov do jeho práv.

9. Okresný súd v mimosporovom konaní vyznačujúcim sa vyšetrovacím princípom rezignoval na svoju povinnosť zistiť skutočný stav veci, keď vyslovil, že mu neprináleží preskúmať správnosť katastrálneho zápisu ani spochybňovať, či parcely majú alebo nemajú povahu spoločnej nehnuteľnosti. Teda nepreveril existenciu pozemkového spoločenstva, hoci sťažovateľ namietal, že nehnuteľnosti nie sú spoločnými nehnuteľnosťami. Sťažovateľ sa pritom domáhal, aby na predmetnú nehnuteľnosť súdy aplikovali zákon č. 180/1995 Z. z., čo by vylučovalo ich rozdelenie podľa dedičských podielov. Namiesto toho súdy aplikovali zákon č. 97/2013 Z. z. bez zistenia, či ide skutočne o spoločnú nehnuteľnosť. Pritom aj podľa citovaného zákona nesmie vzniknúť podiel na spoločnej nehnuteľnosti vo výmere pod 2 000 m², čo bolo v prejednávanej veci porušené, keďže vznikli podiely vo výmere 764 m². Túto námietku najvyšší súd nepreskúmal.

10. Najvyšší súd navyše neprihliadal na porušenie vyhľadávacej zásady (pri posudzovaní existencie spoločnej nehnuteľnosti a najlepších predpokladov na obhospodarovanie poľnohospodárskej pôdy), keď sa súdy spoliehali výlučne na formálne evidenčné zápisy.

11. Podľa sťažovateľa sa súdy odchýlili od zmyslu a účelu príslušných ustanovení tým, že ich aplikovali formalisticky bez riadneho zohľadnenia skutočného stavu a námietok sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstata námietok porušenia označených práv sťažovateľa sa zakladá na nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý sa nevysporiadal s dovolacou argumentáciou sťažovateľa, navyše, v dôsledku svojho formalistického postupu sa odmietol vecne zaoberať jeho dovolaním.

13. Ústavný súd v prvom rade akcentuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

14. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd pripomína aj svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa, samozrejme za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 239/2021, I. ÚS 679/2022, I. ÚS 183/2023).

15. Po oboznámení sa s napadnutým uznesením najvyššieho súdu (ako aj rozhodnutiami všeobecných súdov v konaní o dodatočnom prejednaní dedičstva, ako aj v konaní o určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi) ústavný súd v prvom rade nepovažuje za dôvodnú námietku, že najvyšší súd sa odmietol vecne zaoberať dovolacími námietkami sťažovateľa. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP preskúmal, pričom dospel k právnomu záveru o jeho neprípustnosti a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 vyslovene umožňuje.

16. Zo samotného výroku o odmietnutí dovolania nemožno vyvodzovať záver o tom, že najvyšší súd namietané vady zmätočnosti vecne nepreskúmal. Je tomu tak práve z dôvodu, že pri vadách zmätočnosti sa prekrýva prípustnosť dovolania s jeho dôvodnosťou. Preto je vylúčené, aby bolo dovolanie prípustné, ale zároveň nedôvodné. Inými slovami, pokiaľ dovolací súd zistí, že dovolanie je prípustné, pretože napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou zmätočnosti, nemôže následne konštatovať, že nie je dôvodné. V praxi to znamená, že dovolanie podané pre vady zmätočnosti nemôže dovolací súd zamietnuť (porov. *Marko, D.* Konanie o dovolaní – vybrané teoretické a aplikačné problémy. Bratislava : C. H. Beck, 2024. s. 77.).

17. Úlohou ústavného súdu v konaní o tejto ústavnej sťažnosti bude preto posúdiť, či napadnuté uznesenie nie je svojvoľné ani zjavne neodôvodnené a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných procesnoprávných a hmotnoprávných noriem, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

18. Bez potreby rekapitulácie obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorý je sťažovateľovi známy, ústavný súd uvádza, že najvyšší súd v bode 16 napadnutého uznesenia reagoval na námietku nepreskúmateľnosti, nedostatočného odôvodnenia a arbitrárnosti uznesenia krajského súdu, keď s odkazmi na konkrétne časti jeho odôvodnenia konštatoval, že krajský súd sa dostatočne vecne vysporiadal s odvolacou argumentáciou sťažovateľa, čo sa týka právneho režimu nehnuteľností evidovaných na [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území Valaliky, aplikácie zrušeného zákona č. 181/1995

Z. z. bez vplyvu na správnosť rozhodnutia a rešpektovania zákazu drobenia, najlepších predpokladov na obhospodarovanie poľnohospodárskych pozemkov vrátane údajne účelového konania dedičky, neprávoplatne skončeného dedičského konania po poručiťovi. V bode 17 najvyšší súd reagoval na sťažovateľom namietané vady dokazovania s tým, že sťažovateľ túto námietku uplatnil len vo všeobecnej rovine, bez konkretizácie ktoré dôkazy neboli vykonané. Zároveň vo veci nezistil prítomnosť závažných deficitov v dokazovaní. Následne náležite vysvetlil, prečo zo strany krajského súdu nedošlo k porušeniu § 382 CSP (bod 18.1. napadnutého uznesenia).

19. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje argumentáciu uplatnenú už v konaní pred všeobecnými súdmi týkajúcu sa spochybňovania záveru o povahe nehnuteľností evidovaných na [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území Valaliky ako spoločnej nehnuteľnosti. Domáhal sa ňou aplikácie zákona č. 180/1995 Z. z., ktorá by nedovoľovala „*mechanické rozdelenie pozemkov medzi všetkých dedičov podľa veľkosti ich dedičských podielov*“, na čo nadväzuje argumentáciou o porušení zákazu drobenia pozemkov, keďže vznikli podiely vo výmere len 764 m².

20. Ako aplikácia § 23 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. účinného v čase rozhodovania okresného súdu, tak aj aplikácia § 2 ods. 3 zákona č. 97/2013 Z. z. má za následok zákaz vzniku pozemku menšieho ako 2 000 m² (zákaz drobenia). Argumentácia sťažovateľa o vzniku podielov vo výmere 764 m² nereaguje na konštatovanie (už) okresného súdu (pozri bod 9 uznesenia krajského súdu), že rozdelením poručiťovho podielu nedôjde k drobeniu vlastníckeho podielu, keďže na strane poručiťľa dôjde k zániku jeho podielu a na strane dedičov dôjde k navýšeniu ich podielov na spoločnej nehnuteľnosti (všetci dedičia sú už spoluvlastníkmi pod poradovými č. 197 až 202).

21. Ku konštatovaniu krajského súdu v bode 26 jeho uznesenia o zohľadnení pravidla zákazu drobenia pozemkov tak, aby ich výmera nebola menšia ako 2 000 m², možno mať výhrady, keďže nezodpovedá stavu na [REDAKOVANÉ], katastrálne územie Valaliky. No už citovaný záver okresného súdu je v súlade ako s § 2 ods. 3 zákona č. 97/2013 Z. z. za čiarkou, v zmysle ktorého zlúčením podielov môže vzniknúť podiel, ktorému zodpovedá výmera menšia než 2 000 m², tak aj s § 24 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. v zmysle ktorého, ak majú na základe rozhodnutia o dedičstve vzniknúť k jestvujúcim pozemkom spoluvlastnícke podiely, za situácie, keď sa podiel na pozemku spoluvlastníka zvyšuje iným podielom alebo časťou podielu na tom istom pozemku a vlastníctvo prevádzaného podielu alebo podielu, ktorý bol predmetom prechodu vlastníckeho práva zanikne, neplatia podmienky uvedené v § 23.

22. Aj z uvedených dôvodov možno zastávať názor, že namietaným postupom všeobecných súdov v prejednávanej veci nedošlo k popretiu zmyslu či účelu právnych predpisov upravujúcich vykonanie vyporiadania medzi dedičmi v dôsledku naplnenia predpokladov výnimky zo zákonného zákazu drobenia pozemkov. A to ani za stavu, keď dokazovanie k povahe sporných nehnuteľností, obmedzili na oboznámenie sa s údajmi katastra.

23. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje aj námietku nedostatočného zistenia skutkového stavu a zároveň nevyporiadania sa s jeho argumentáciou týkajúcou posudzovania najlepších predpokladov na obhospodarovanie pozemkov.

24. Podľa § 23 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z. ak sa dedičia nevyporiadajú o dedičstve pozemkov uvedených v § 21 ods. 1 v súlade s podmienkami uvedenými v odseku 1 alebo ak v dôsledku týchto podmienok súd nemôže potvrdiť nadobudnutie dedičstva podľa dedičských podielov, súd rozhodne,

že pozemky nadobúdajú dedičia, pri ktorých sú najlepšie predpoklady na ich obhospodarovanie. Súd rozhodne aj o povinnosti nadobúdateľa pozemku vyporiadať sa s ostatnými dedičmi.

25. Už okresný súd (pozri bod 10 uznesenia krajského súdu) dospel gramatickým výkladom citovaného ustanovenia a vykonaným dokazovaním (evidencia samostatne hospodáriacich roľníkov, Obchodný register Slovenskej republiky) k ústavné udržateľnému záveru o možnosti potvrdiť nadobudnutie pozemkov aj viacerým, nie len jedinému dedičovu. V tomto smere možno spomenúť, že v rovnakom rozsahu (opis činnosti právnickej osoby v obchodnom registri) okresný súd posudzoval splnenie podmienok na obhospodarovanie pozemkov aj na strane sťažovateľa.

26. V neposlednom rade ústavný súd pripomína, že účelom citovaného ustanovenia (v spojení s § 23 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z.) je zamedzenie drobenia poľnohospodárskych pozemkov, lesných pozemkov a viníc nachádzajúcich sa mimo zastavaného územia obce (§ 21 ods. 1 tohto zákona), ktorý bol rozhodnutiami všeobecných súdov nepochybne naplnený.

27. Ústavný súd nespochybňuje, že hodnotové nastavenie mimosporového súdnictva má ambíciu, aby podklad rozhodnutia bol sumár zistení, ktoré sa čo najviac približujú skutočnému stavu veci – teda materiálnej pravde. Treba zdôrazniť, že uvedené smerovanie nie je možné dosiahnuť bez súčinnosti účastníkov konania, ako aj subjektov na konaní zúčastnených, preto zákon aj v týchto veciach trvá na naplnení základných procesných povinností (povinnosti úplného a pravdivého tvrdenia právne relevantných skutočností a dôkaznej povinnosti) (porov. *Smyčková, R., Števček, M., Löwy, A., Tomašovič, T. a kol. Civilný mimosporový poriadok. Komentár. 2. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2024. s. 177.*). Uvedené našlo vyjadrenie v spomínanom bode 17 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

28. Napokon, pokiaľ aj v napadnutom uznesení najvyšší súd opomenul výslovne reagovať na námietku sťažovateľa o neexistencii právneho základu pre rozhodnutie o povinnosti nadobúdateľa vyporiadať sa s ostatnými dedičmi, toto opomenutie nie je spôsobilé nič zmeniť na záveroch ústavného súdu. V tejto súvislosti dáva ústavný súd sťažovateľovi do pozornosti poslednú vetu citovaného § 23 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z.

29. Na záver ústavný súd považuje za vhodné pripomenúť, že predmetom napadnutého konania je dodatočné prejednanie dedičstva po poručiteľovi, otcovi sťažovateľa a ostatných piatich dedičov, všetkých patriacich do prvej dedičskej skupiny podľa § 473 Občianskeho zákonníka, v ktorej dedia rovnakým dielom, t. j. každý z nich dostane rovnaký podiel z majetku poručiteľa. Pokiaľ všeobecné súdy pri vyporiadaní dedičstva na uvedenú zásadu dôsledne prihliadali a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnili, nejaví sa záver najvyššieho súdu vyslovený v napadnutom uznesení o absencii namietaných väd zmätočnosti, a teda neprípustnosti dovolania sťažovateľa ako zjavne neodôvodnený či arbitrárny, a tak z ústavného hľadiska neudržateľný. Z argumentácie sťažovateľa v priebehu konania o dodatočnom vyporiadaní dedičstva, ako aj v ústavnej sťažnosti možno vypozerovať jeho nespokojnosť s tým, že nadobudol „len“ to, čo zodpovedá jeho dedičskému podielu.

30. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné, spĺňajúce ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a keďže nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že nie je spôsobilé relevantným

spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

31. Uvedený záver sa vzťahuje aj na ďalšie sťažovateľom označené práva (podľa § 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu).

32. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa už ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa uvedenými v ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu